

JOAN F. MIRA



*“No l’infern d’una
carretera comarcal
i sense trànsit,
no en un itinerari per
terres despoblades,
o travessant algun
rar poble somort,
no senyor:
l’infern en la
carretera nacional,
nacional d’Espanya
(vota PSOE,
vota PP),
que travessa
el País Valencià
de nord a sud,
de sud a nord,
i per on han
de passar desenes de
milers de vehicles
de veïns i visitants”*

Carretera nacional

El viatger pot eixir de Gandia al volant del seu cotxe –i si pot ser que hi vaja ben acompanyat, atès el viatge que l’espera–, posem per cas a les onze del matí, i no d’un dia de cap de setmana, ni de vacances de primavera o d’estiu, ni de cap aglomeració itinerant, sinó un simple dilluns d’hivern, quan se suposa que el trànsit és lleu. A penes superades les redones o rotondes complicadíssimes que rodegen implacablement les nostres ciutats, el viatger començarà la llarga i repetida travessia, pobles i poblets i viles víctimes de l’oblit d’aquell estat remot –i tan present, d’altra banda!– que es permet de recordar-nos la seua existència amb cartells repetits on diu allò de “Red de carreteras del Estado, carretera nacional” número tal. Passarà Bellreguard molestant els veïns innocents, pel mig del poble. Passarà Oliva, suportant embussos permanents, i travessant la vila per on més pot convertir en infern la vida quotidiana de la gent: camions i autobusos, frenades i arrancades, gasos, grinyols, la paciència infinita. Travessarà després el Verger, i Ondara per la vora, i Gata pel centre mateix, entre parades i botigues de cistelleria. Si el viatger no ha volgut pagar el peatge de l’autopista que no és de l’estat, que no és nacional sinó empresarial, o si ha preferit aprofitar la condició nacional de la carretera general per raons subjectives o per gaudir de paisatges més pròxims, en el pecat portarà la penitència: unes poques desenes de quilòmetres li costaran una hora llarga, i dues hores ben complides per arribar de Gandia a Alacant. Sense comptar la mala consciència de fer patir els pobres veïns de cada poble i vila, de ser còmplice i coautor de la seua desgràcia quotidiana, de cada dia i cada hora de l’any: cues de vehicles empestant els carrers, empudegant, entrebancant els caminants i el comerç. I així, i més encara, travessant el bellíssim poble de Benissa, i l’Olla d’Altea, i Altea i la Vila-joiosa, tan exemplarment pulcres i bonics, i finalment el Campello i Sant Joan. Totes les poblacions de l’itinerari, totes, les aprofita la carretera nacional per travessar-les per dins o per allà on més molesta, per fer la vida impossible als seus veïns, anys i anys, dècades. I no vull pensar què deu ser quan el trànsit és més espès encara, d’estiu, en temps de vacances. L’infern deu ser insuportable.

Però la gent el suporta, aquest infern, per força o de grat. Pel camí apareixen, sobretot a l’entrada de les poblacions, grans cartells amb la mística extàtica cara del candidat del Partit Popular: “Complim i avancem”, crec recordar que diu, o alguna idea semblant. Avancem, en efecte, a pas de caragol o de tortuga, avancem perdent el temps i els nervis, avancem esperant en cues inacabables a cada semàfor, avancem maleint la carretera, l’estat i la nació, i supose que fent-nos maleir pels viants de cada lloc. Imagine que el cartell del candidat del PSOE podria dir “Complim i avançàvem” quan manàvem, i si tornem a manar complirem i avançarem. Però en vint anys, ni els uns ni els altres (vota PSOE, vota PP), no s’han molestat a suprimir la llarguíssima tortura d’aquest itinerari cardinal del nostre petit país: no hi han pensat, no han volgut, no tenien diners per traure la carretera fora d’aquestes poblacions. Durant els vint anys que han complit i avançat entre uns i altres (vota PP, vota PSOE), no han pogut traure’ns d’aquest infern inacabable. No l’infern d’una carretera comarcal i sense trànsit, no en un itinerari per terres despoblades, o travessant algun rar poble somort, no senyor: l’infern en la carretera nacional, nacional d’Espanya (vota PSOE, vota PP), que travessa el País Valencià de nord a sud, de sud a nord, i per on han de passar desenes de milers de vehicles de veïns i visitants, en un dels territoris de trànsit més abundant i permanent. Jo què volen que els diga: aquest és un article sense literatura i sense ideologia, aquest és només un paper indignat. Vostès dispensen. Un altre dia parlarem de poesia.